

RACHEL CORRIE

Lili Gorria

Rachel Corrie bere idealen alde bizi izan zen emakume bat izan zen, 1979ko apirilaren 10ean jaioa, eta Nazioarteko Elkartasun Mugimenduko (ISM) kide izan zen, Palestinaren aldeko ekintzaile gisa Gazako Zerrendara bidaiatu zuena Al-Aqsa Intifadan.

Ameriketako Estatu Batuetan Zientzia Politikoak ikasi zituen eta 2003an Gazara joan zen Nazioarteko Elkartasun Mugimenduko kide gisa. Bi hilabete geroago, Israelgo Armadaren hondeamakina batek zapalduta hil zen, Palestinako etxe bat suntsi ez zezaten.

Baina heriotzak 23 urterekin eraman zuen, Gazako Rafah-ra joatea erabaki zuenean, Nazioarteko Elkartasun Mugimendurekin (ISM) lan egitera. Ekintzaile palestinarrek eta israeldarrek ISM sortu zuten 2001ean, lurralde palestinarretako baldintzen aurka protesta egiteko, indarkeriarik gabeko ekintza zuzenen bidez. 2003ko martxoak 16an, Corrie, giza ezkutu bezala jokatzeko saiatu zen etxe palestinar baten aurrean, Israelgo makineriak zapalduta hil zenean. Ekintzaileen bertsioaren arabera, makina zulatzaileak etxeak suntsitzen ari ziren, eta israeldarren arabera, berriz, hondakinak Egiptoko mugatik gertu baino ez zituzten garbitzen Corrie eta beste manifestari batzuk hurbildu zirenean. Israelgo ikerketa militarrek istripu bat izan zela ondorioztatu zuten, baina lekuko batzuek hilketak izan zela diote. Bittonek "Rachelentzat" lortu zituen filmazio militarren irudiek ez dituzte manifestariak eta makina-zulatzaileak harrapatzen. Hiltzat jo ondoren, Corriren gorpua Tel Avivera eraman zuten autopsia egiteko. Bere gurasoek Estatu Batuetako funtzionario baten presentzia eskatu zuten, baina herrialde horretako enbaxadak ezezkoa eman zuen eta ez zuen inoiz azaldu zergatik.

"Benetan mingarria zait mundua leku beldurgarri bihurtzea zenbateraino onartzen dugun ikustea. Genozidio baten lekuko izaten ari naiz eta zalantzan jartzen ditut giza izaeraren ontasunari buruz ditudan uste guztiak "

"Nire ametsa 2000. urtea baino lehen gosea gelditzea da. Nire ametsa pobreei aukera bat ematea da. Egunero hiltzen diren 40.000 pertsonak salbatzea da nire ametsa. Nire ametsa posible da eta errealitate bihurtuko da guztiok etorkizunera begiratzen badugu ". 10 urte eskas zituen Rachel Corriek bere desioak honela adierazten zituenean, bere eskolako 5. urteko ikasleek ospatu zuten munduko goseari buruzko jardunaldi batean. Txikitatik jakin zuen mundu pribilegiatu batean bizi zela. Urte batzuk geroago, Gazara bidaiatu eta han zer gertatzen zen ikusi zuenean, esaten zuen amerikar umeek ezin zutela imajinatu munduko beste leku batzuetako haurrei hain gauza izugarriak gertatuko zitzaizkienik, egun batean etxerik gabe eta hurrengoan gurasorik gabe eguna argitu zezaketen gerra batek oinazetuta.

Rachel nerabegarora adin horretan hain ohikoa zen nahasmenarekin iritsi zen. Probintzia-hiri bateko bizimodu lasaia ez zuen asebetetzen. Asko ziren galderak, asko kezakak, asko haren buruaren inguruan zegoen nahasmendua. Ez zitzaion gustatzen bere inguruan aurkitzen zuen mundua, eta zentzua eta bizitzarako orientazioa ematen zion zerbait bilatzeko beharra sentitzen zuen. Garai hartan bisitatu zuen Errusia. Bidaia horren ondorioz, kultura kontsumista bazterten hasi zen, "Bere anaia enpresariak, ekintzaileak, lizentziatuak eta Yale estiloko jantziak ez bezalakoak izan nahi zuen". Eta idazle izatea erabaki zuen. Rachelek pentsatzen zuen guztia bere idazkietatik dakigu. Txikitan, haur-begietatik ikusten zuenarekin orriak bete zituen, eta, pixkanaka, gurasoekin komunikazioa biziagotu egin zen. Bere egunkariko orrialdeetan bere antsietateak, askatasuna ulertzeko modua, ametsak, munduaren kontzeptua adierazten zizkien. Palestinara joan baino lehentxeago amari idazten zion: "Idatzi nahi dut eta ikusi nahi dut. Zertaz idatziko nuke panpinen etxetxoan geratuko banintz, hazi nintzen mundu loretsuan? Maite zaitut, baina eman zenidana txiki geratu zait "

Rafahko bere aktibismoaren zati handi bat, giza katea izatea izan zen: palestinar familien etxeetan lo egiten zuen, eraitsi ez zitzaten, ur putzuen ondoan plantatzen zen, suntsi ez zitzaten edo haurrak eskolara eskoltatzen zituen. Aste gutxi batzuk zeramatzala Zerrendan, hondeamakina batekin sustoa hartu zuen. Haur batzuekin atera zen buldolker baten aurrean, eta pala ez zen gelditu: "Bultzaka joan zitzaigun horma baten kontra zokoratzeraino, eta leihotik salto egin behar izan genuen. Nola jardun dezakete horrela gizaki batzuek?"

Bere munduaren eta bizitzen ari zenaren arteko amildegia nabarmena zen: "Bi aste eta ordubete daramatzat Palestinan eta oraindik ez dut hitzik aurkitzen ikusten ari naizena deskribatzeko". Harrigarria iruditzen zitzaion palestinarrek beren gizatasuna altu mantendu ahal izatea, nahiz eta euren bizitzak izugarrizkoak eta heriotzaren presentzia etengabea izan. **"Gizakiengan funtsezko indar eta erresistentzia bat aurkitu dut gizatasuna egoera latzenera mantentzeko, ezagutzen ez nuena. Uste dut hitza duintasuna dela "**.

Bere idazkietan, Rachelek hausnarketa politikoak ere egin zituen. Erantzukizuna Israelgo Gobernuaren aurka egiten zuen, ez herri juduaren aurka: "Israelgo herria sufritzen ari da eta juduek zapalkuntza historia luzea bizi izan dute. Uste dut garrantzitsua dela argi bereiztea Israelek estatu gisa duen politika eta herri judua. Erraza da, baina presio handia dago biak nahasteko ".

Rachelen ustez, palestinar gehienek indarkeriarik gabeko erresistentzian parte hartzen zuten. Bizi zuten egoeraren ondoren, titanikoa zela uste zuen: suntsitutako etxeak, suntsitutako diru-sarreraren iturriak, itxitako azpiegiturak. Bere buruari galdetzen zion ea guk ez ote genuen indarkeriarik erabiliko gure etxeetatik botako bagintuzte, gure bizibidea itoko baligute eta jakingo bagenu edozein unetan gure bila etor zitezkeela soldaduak eta hondeamakinak. Bere idazkiek erakusten zuten beldurrak hartzen zuela. Gau batean denda batean lo egin zuen eta tiro batek nola zeharkatu zuen kontatzen zuen. Ametsak ere egunero sentitzen duen indarkeria islatzen hasten dira. "Amesgaiztoak izan ditut tankeekin eta hondeamakinekin gure etxearen inguruan, eta zu eta biok barruan geunden", idatzi zio amari. Gertatzen ari zenarekin beldurtuta, Rachelek zuzenean hitz egiten zuen genozidioaz: "Gaza bezalako erredil batean irauteko baliabide guztiak, jendeak atera ezin dituenak, anputatuak direnean, uste dut horri genozidioa dei dakiokela. Amari esan nahi diot genozidio maltzur eta kroniko baten lekuko naizela ". Zer gertatuko zen jakingo balu bezala, Rachelek esaten zien "Israelgo militarrek beren Tenarekin haustea erabakitzen badute".

Haren heriotzaren izaera zehatza eta hondeamakinaren operadorearen erruduntasuna dagoeneko eztabaidatu ziren, neurri handi batean, luzatutako prozesu judizialen bidez; izan ere, bertan zeuden ISMko kideen adierazpenek esan zuten hondeamakina operatzen ari zen soldadu israeldarrak nahita egin zuela aurrera Corrierantz, eta lekuko israeldarrek esan zuten istripua izan zela, hondeamakinaren operadoreak ezin baitzuen ikusi.

Joe Carr, Joseph Smithen ustezko izena erabiltzen duen ISMko ekintzaile estatubatuar batek, honako kontakizun hau egin zuen Gazako bere garaian: "Oraindik bere jaka fluoreszentearekin, gutxienez 15 metro aurretik belaunikatu zen, eta besoak astintzen eta oihuka hasi zen, egun horretan dozenaka aldiz arrakastaz egin zuten gainerako aktibistek bezala... Lurra bere azpian mugitzen zela hain hurbil hurbildu zenean, bera bulldozerrek bultzatu zuen hondakinezko mendira igo zen... Burua eta goiko gorputz-enborra hondeamakinaren orriaren gainetik zeuden, eta hondeamakinaren operadoreak eta laguntzaileak argi eta garbi ikus zezaketen. Hala eta guztiz ere, operadoreak aurrera jarraitu zuen, eta, ondorioz, atzerantz erori zen, gidariaren bistatik kanpo. Aurrera jarraitu zuen, eta

emakumea atzerantz lerratzen saiatu zen, baina azkar erretiratu zuten hondeamakinaren azpitik. Korrika joan ginen harengana, besoak astindu eta oihuka hasi ginen: ekintzaile bat megafonoarekin. Hala ere, hondeamakinaren operadoreak aurrera jarraitu zuen, Corrie hondeamakinaren erdiko sekzioaren azpian zanpatu zuten arte. "

Beti gogoratua izango da.

